

Mircea SĂNDULESCU

Haralambie Roșu stă pe treptele rulotei și privește spre Punct. În raza lui de vedere intră și două bocitoare care se întorc de la supermarket și asta îl irită. Pentru el, oricât de înflorate le-ar fi rochițele, muierile astea rămân simbolul morții. Datorită vârstei lui înaintate, el e cel mai aproape de moarte din toată zona aceea. O știe. Își aduce aminte de Stela și de cazino. Se surpă ceva în el ori de câte ori își amintește că se culcă și cu alți bărbați – și asta se întâmplă aproape tot timpul. Face dese crize de gelozie la rulotă și atunci geme, strigă la albine, izbește cu pumnii lui îmbătrâniți în pervaz... Singura consolare e că o face pentru bani. Dar sex fără dragoste, cu frecvența asta, trebuie să lase sechele teribile. Această durere din inima ei...cum ar putea s-o facă să dispară?

Și deodată se gândește să facă un gest riscant (dacă ar ști, gândește el fugitiv, Silvia și Olga l-ar urî și dincolo de mormânt): să o ajute să achite ce datorează în urma accidentului cu autocarul și să-i dea bani ca să-și deschidă un business în București. Ar putea să procure banii dacă ar vinde casa pe care i-a lăsat-o moștenire sora lui din Târgoviște. Silvia crede că-i lăsată bisericii din localitate; nu știe că soră-sa a aflat înainte de a muri niște lucruri nu prea ortodoxe despre preotul local și s-a răzgândit.

“Sunt dezgustată de preotul Dobrejog,” i-a spus ea la telefon cu puțin înainte de a muri. “E curvar și chefliu. N-are nimic sfânt în înfățișarea lui. Mereu se hlizește...și are un răs unsuros care-mi face greață. Nu restituie banii împrumutați. Lumea se referă la el ca Diavolul de sub sutană. Aș vrea să-l văd dat afară din sat.” Lui Roșu i-a părut rău să audă lucrurile astea. Pentru sora lui preotul, locurile natale și prietenii vechi erau singurele temeuri morale de când rămăsese văduvă și mai ales de când singurul ei băiat murise în Legiunea Străină. Nevorbind cu cumnata ei de mai bine de 10 ani, Silvia habar n-are de aceste modificări în testamentul acesteia și Har se felicita că a avut inspirația să nu facă nimic ca să le împace. Casa e lângă primărie și acolo se caută sedii pentru companiile care au invadat zona.

Formează câteva numere de telefon și în fine ajunge la o firmă imobiliară din Târgoviște. Dă adresa casei și roagă să fie sunat peste o zi-două ca să i se spună cam la ce sumă se poate aștepta să ia dacă o scoate la vânzare. “Cunosc strada și cred că știu și unde e casa. Așa, pe neve, vă

spun că vă puteți aștepta la 100.000 de euro,” spune agenta.

Roșu promite să revină și închide telefonul. E fericit la gândul că ar putea să-i facă lu’ Stela această surpriză. Ah, dragostea. Ce sublimă invenție e inima omenească. Și ce dar rarissim e să te îndrăgostești. E invadat de gratitudine față de tot ce i s-a întâmplat, căci și necazurile și-au avut rostul lor: dacă nu erau ele nu ajungea să vină în Insulă și nu ar fi fost martor la accident...Îi e recunoscător până și Brigăzii Morale care i-a scris că va începe procesul împotriva foștilor susținători ai Comunismului! Toate necazurile s-au răsucit și și-au arătat altă față decât cea din momentul când erau necazuri. Binecuvântări mascate ca necazuri. Se simte nou născut, simte că iubește întreaga umanitate. (Doar din când în când bucuria e intersectată de scurte fulgere de melancolie că primește darul acestei înțelepciuni proaspete la capătul vieții). Măr, prin poeziile sale, l-a învățat să jubileze în fața vieții, dar abia acum se întâmplă *the real thing*. Acum, de când există Stela, trăiește nu numai litera, ci și spiritul poeziilor lui. *Niciodată nu voi mai avea 30 de ani, dar poți fi fericit și la 70 de ani. De fapt acum știu să apreciez ceea ce atunci nu știam. Măr...Iartă-mă pentru tot ce ți-am făcut și pentru tot ce nu ți-am făcut.*

Pe șoseaua din spatele hotelului trece un camion pe care scrie AGREEMENT, marele concern care înghite terenuri ca să le transforme în zone turistice. Locurile acelea vor fi pline de tineret care se va bucura de viață – se gândește el, și pe față îi apare un rictus de înfrângere. El nu mai e tânăr. Nu, n-o să vândă, se decide el, să se construiască în altă parte. Camionul stârnește nori de praf. Când praful se ridică, o vede pe Stela venind dinspre stația de autobuz. *Femeia mea dragă*, șoptește el văzând-o costumată în asistentă. Își amintește de mici cute și detalii din corpul ei...de locuri ascunse, de cicatrici vechi. *Înfrișoșata mea fetiță, nu-ți fie teamă, nimeni nu știe că ne iubim.*

Ea se îndreaptă spre rulotă. În poșetă are somnifere puternice. Nu strică să fie pregătită pentru când va veni vremea șomoioșului. Roșu o să doarmă dus în timp ce flăcările îl vor linge peste tot așa cum o linge el. Când intră în rulotă, el alunecă în genunchi la picioarele ei și-i sărută pulpele cremuite protectiv împotriva razelor de soare. Își vâră capul sub fusta ei albă de asistentă și începe s-o sărute pe pântec.

Roșu îi face tot ceea ce i-ar place să-i facă un iubit. Greu de explicat, gândește ea, de ce nu poate un bărbat de 70 de ani să fie iubitul real al unei femei de 29. E viril, (tăria e deficitară

INCIDENTUL (fragment de roman)

uneori, dar compensează prin durată), e gentil și cult, o iubește (ăsta e un uriaș afrodisiac)... dar nu e destul. Iubirea trebuie să se naște din imponderabile, mai degrabă decât lucruri cuantificabile. Se uită în sus. Albinele-s la locul lor, mișună pe luminator acoperind cerul. Vechiul decor. Liniște și pace.

Un moment propice pentru a înnebuni.

Roșu o mângâie febril de parcă ar avea numai câteva minute de trăit. Anii pe care i-a acumulat (și pe care acum îi consideră serbezi) exercită o presiune enormă asupra lui. “Vreau să șlefuiesc” murmură el, “fiecare clipă care mi-a rămas, ca pe un juvaer.”

“Nu știu ce vrei tu, dar eu știu că Hodja vrea să-mi ia casa!”

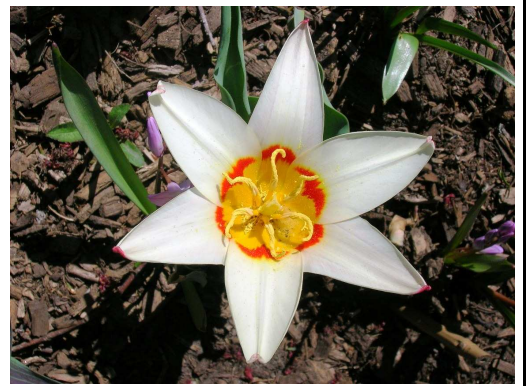
N-o ascultă. Nu vrea să audă decât ce-i place. Nu vrea să vadă decât ce-l face fericit. Vrea să savureze acea zveltețe vitală, acele rotunjimi și promisiuni de maternitate care răzbat elegant dar și agresiv prin sâni, coapse, buze – (ah, buzele ei de femeie care mănâncă mango și cântă noaptea), prin tenul bronzat care trădează o copilărie petrecută în aer liber, prin interiorul roz al gurii pe care-l vede până la omușor când își țuguie buzele ca să trimită rotocoale jucăușe de fum spre el. Refuză celelalte imagini posibile ale ei, chiar dacă, refuzându-le, rămâne numai cu o așchie din Stela- cea-reală. Se uită la ea cu dragoste, îi vine să moară cu ea, în ea! Se posomorăște amintindu-și că pentru a o face să vină la el trebuie s-o țină în șah.

“Roagă-te pentru mine să nu mă lase nervii,” îi spune el ceva mai târziu când se așează la masă. “M-apucă câteodată o stare ciudată, mai ales când sunt în tren și privesc cum fug stâlpii de telegraf. Eram în compartiment cu un navetist obosit” minte el. Omul a scos o sticlută și două pahare de plastic și m-a îmbiat să bem. Vedeam că are inima grea. Mi-a și spus-o mai apoi, din cauza nevaste-sii. M-am simțit dintr-odată bine, o solidaritate ciudată...și m-am trezit că-i spun lucruri dosite adânc în inimă, dintr-o nevoie de despovărare.”

Ventilatorul zumzăie într-un colț. El îi ia fața în palme, cu afecțiune, și o sărută. *Are buze cărnoase de tătăroaică, bune de sărutat prelung când plouă afară, buze ca ale mexicancelor pictorului Siqueros, cel care i-a călăuzit pe agenții lui Stalin către casa lui Trotsky.*

2

Liniștea e magnifică, doar șoapte de sălcii și broscoi îndrăgostiți. Aspiră mirosul de sălcii și zâmbește

către întunericul de unde vine orăcăitul – cu aceste sunete s-a culcat seară de seară în copilărie, așa cum alții ascultau *Noapte bună, copii*, la radio. Sunetele acelea, plus miresmele de putregai mucegăit cărate până la ea de vânturi știute numai de localnicii bătrâni, fac să răbufnească în memoria ei copilăria. Se râdea mult la ea acasă, mai ales când ea se producea în fața celor trei surori și a frățiorului, toți mai mici ca ea. Broscii din balta de lângă casă o încântau, deși uneori o enerva încăpățânarea lor de a orăcăi și a aștepta amoros vreo parteneră. Stela și frații mai mici nu puteau adormi de concertul lor chiar sub fereastra colibeii lor din baltă, cu pământ pe jos. Striga la ei și vorbea cu ei ca și cum ar fi fost copii. Toți se amuzau copios. Odată a luat un cartof din grămăjoara pe care ei i-o pregătiseră și a azvârlit-o spre broscii.

“Nu vedeți că gagicile au plecat cu alții, netoților?” a strigat ea.

După ce a azvârlit cartoful s-a lăsat liniște peste ape, dar a izbucnit vacarm în odaie. Copiii săreau în paturi, desfundându-le și mai mult arcurile, repetând ceea ce li se păruse mai suculent, căci erau mai puțin interesați în broscii decât în ce spunea ea.

“Gagicile plecat alții!” a zis picicul din pătuc.

“Netoților!” a strigat o fetiță de 6 ani. Nu știa ce înseamnă cuvântul, dar orice venea de la Stela nu putea fi decât haios. Peste un minut broscii au început din nou.

“Își merită soarta,” a spus Stela și a plecat să se culce.

“Soarta...” a mormăit picicul, moțând.

Au trecut 15 ani de atunci, dar pare ca și cum a avut loc într-altă viață. De departe vine până la ea, estompat, un cucurigu. Inhalează adânc aerul, până când aproape simte că ametește. Ce minunat e în natură după ce ai stat cvasi-captivă într-o încăpăre mică, în pat, cu cine nu vroiai să fii! Dar a fost și nefericită în copilărie, mai ales când a venit să locuiască cu ei un văr: a terorizat-o vreo doi ani cu sex oral...de frica lui ajunsese să pună o mască de ski pe gură când se culca.

(continuare în pagina 15)